

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

Гр. София, 16.07.2019 г.

Апелативният специализиран наказателен съд, в закрито съдебно заседание на шестнадесети юли през две хиляди и деветнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАЛЯ ГЕОРГИЕВА
ЧЛЕНОВЕ: РУМЯНА ИЛИЕВА
ДАНИЕЛА ВРАЧЕВА

като разгледа докладваното от съдията **Врачева** ВНЧД № 345/19 г. по описа на АСНС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Въззивното производство е по реда на чл. 341, ад. 2, вр. чл. 270, ал. 4, вр. ал. 2 НПК и е образувано по повод депозиран частен протест от прокурор при СП, с който протест се протестира протоколно определение на СНС от 24.06.2019 година по НОХД №3298/2017 година по описа на СНС, с което е изменена изпълняваната по отношение на подсъдимия Г.М.И. мярка за неотклонение от „Задържане под стража“ в „Домашен арест“. В протеста се излагат доводи за незаконосъобразност и неправилност на съдебния акт, тъй като СНС, за да измени мярката за неотклонение е приел, че е налице ново обстоятелство, а именно наличие на работеща система за поставянето на електронни гривни.

При проверка на обжалваното определение настоящата инстанция приема, че частният протест е основателен. Съображенията за това са следните:

Въпросът за изменение на мярката за неотклонение на подсъдимия може да се поставя по всяко време на съдебното производство.

С внесения в СНС обвинителен акт подс. И. е предаден на съд с обвинение за извършени, в условията на реална съвкупност три тежки умишлени престъпления от общ характер, а именно:

1. „През периода от месец май 2013 г. до 08.06.2016 г., в КК „С. Б.“, общ. Н., обл. Б., гр. Б., обл. Б., участвал в организирана престъпна група, ръководена от Б. Г. К. и с участници И. С. Т., Н. М. И., Р. В. Д., С. О. Н., Д. И. Н., Т. С. С., Д. А. П., М. А. М. като групата е въоръжена, създадена с цел извършване на престъпления по чл. 354а, чл. 143, чл. 142, чл. 216 НК и с користна цел - престъпление по чл. 321, ал. 3, т. 2, вр. ал. 2 НК, наказуемо с лишаване от свобода от три до десет години.

2. „ За това, че на 08.06.2016 г., в КК „С. Б.“, общ. Н., обл. Б., в изпълнение на решение на организирана престъпна група, по начин, опасен за живота на мнозина, направил опит умишлено да умъртви Д. Ж.Ж.“, престъпление по чл. 116, ал. 1, т. 6 и т. 10, вр. чл. 115, вр. чл. 18 НК, наказуемо с лишаване от свобода от петнадесет до двадесет години, доживотен затвор или доживотен затвор без замяна.

3. “За това, че на 08.06.2016 г., в КК „С. Б.“, общ. Н., обл. Б., държал огнестрелно оръжие /пистолет „Макаров“, кал. 9x18/ и боеприпаси /9 броя патрони, кал. 9x18/ без да има за това надлежно разрешение“ - престъпление по чл. 339, ал. 1 НК, наказуемо с лишаване от свобода от две до осем години.

Настоящият съдебен състав намира, че е налично обоснованото предположение към този момент от разглеждането на делото относно деянията по чл. 321 и чл. 339 от НК и същото се изгражда от разпитаните по делото свидетели, протоколите за претърсване и изземване, назначените по делото експертизи. Вярно е, че от събраната на този етап от разглеждане на съдебното производство доказателствена маса са налични аргументи и за по-леко наказуеми състави, а именно по чл. 118 и чл. 119 от НК спрямо предявеното обвинение по чл. 116, ал. 1, т. 6 и т. 10, вр. чл. 115, вр. чл. 18 НК, но наличието на такива доводи според въззивния състав не разколебават обоснованото предположение и то в степен, че да се приеме липсата на доказателства относно авторството.

Настоящият съдебен състав намира, че не е налице промяна в съществуващите обстоятелства, която да обуслови изменение на взетата по отношение на подсъдимия И. мярка за неотклонение и в този смисъл изцяло се солидаризира със становището на прокурора.

Наличието на работеща система с електронни наблюдаващи устройства не може да бъде прието като нововъзникнало обстоятелство. Според въззивния състав терминът „нови обстоятелства“ е относим единствено към процесуалните предпоставки, които обуславят мярката за неотклонение „задържане под стража“, а това са лицето да има качеството на обвиняемо лице, да са му повдигнати обвинения за тежко наказуеми престъпления, а също така да е налице реална опасност от укриване или извършване на престъпление.

На следващо място не се установява, че наказателното производство е проведено в неразумни срокове. Разумността на срока на задържане следва да бъде преценявана във всеки конкретен случай индивидуално,

съобразно обективни критерии, каквито са фактическата и правна сложност на предмета на делото, процесуалната активност на правораздавателните органи към приключване на наказателното производство в разумен срок и поведението на самите подсъдими. В случая се установява, че по настоящето съдебно производство участват в качеството на подсъдими десет броя лица и в този смисъл съдебният състав, разглеждащ делото е положил максимални усилия да провежда ритмично и периодично съдебни заседания и по този начин да обезпечи законосъобразното разглеждане на съдебното производство. Ето защо не може да се приеме, че наказателното производство не се провежда в разумен срок.

Единственото относимо към предмета на настоящото производство новонастъпило обстоятелство се явява изтеклият срок на задържане на подсъдимия И., който е около 3 години към настоящия момент. Това обстоятелство само по себе си също не е от естество да повлияе на преценката дали продължава да е налице реалната опасност задържания да извършат престъпление. т.е. наличието или не на реална опасност от извършване на престъпление, обективно не зависи от продължителността на задържането, респективно от неговия срок. От доказателствата по делото е видно, че подс. И. търпи ограниченията на най-тежката мярка за неотклонение „Задържане под стража“, взета с протоколно определение от 18.06.2016 г. по ЧНД № 604/2016 г. ОС, Б. /л. 19, т. 25 ДП/. Към датата на постановяване на настоящото определение от задържането на подс. И. са изтекли около 3 години, през който период е приключило цялото досъдебно производство и наказателният процес е преминал в съдебна фаза на 18.07.2017 г. Тъй като настоящата мярка се гледа при условията на чл.270 от НПК, то срокът по чл.63 ал.4 от НПК е неотносим, тъй като касае само и единствено досъдебната фаза на процеса и не е основание за изменение мярката за неотклонение в настоящето производство, още повече както и по – горе беше отбелязано, срокът за разследване на делото не излиза извън рамките на „разумния“ такъв.

Според въззивния състав опасността от извършване на престъпление спрямо подс. И. не е хипотетична, а реална такава, тъй като същият е осъждан осъждането на 1 година и 4 месеца лишаване от свобода, изпълнението на което е отложено за изпитателен срок от три години, по НОХД № 9251/2014 г. СРС, в сила от 11.12.2014 г., за престъпление по чл.

339, ал. 1 НК, поради което адекватна мярка за неотклонение спрямо подс. Г.М.И. е мярката за неотклонение „Задържане под стража“

Тази мярка е съобразена с обстоятелствата, изброени в разпоредбата на чл. 56, ал.3 НПК, както и с целите, визирани в разпоредбата на чл. 57 НПК. Не са нарушени и разпоредбите на чл. 5 и 6 от ЕКЗПЧОС, доколкото изтеклият срок на задържане на подсъдимия е съобразен с обществената му опасност като деец, както и с реалната опасност от извършването на престъпление.

С оглед на гореизложеното въззивният състав преценява, че не са настъпили никакви нови обстоятелства, които да се отразяват и да повлияват на направената вече от предходните съдебни състави преценка за наличието на реална опасност подсъдимия да извършат престъпление.

Водим от изложените съображения и на основание чл.345, ал.2 от НПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОТМЕНЯ протоколно определение от 24.06.2019 г. по НОХД № 3298/17 г. СНС, с което е изменена изпълняваната по отношение на подсъдимия Г.М.И. мярка за неотклонение от „Задържане под стража“ в „Домашен арест“ и вместо това:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на адв. Димо Гочев и адв. Р.Ж., като защитници на подс. И., за изменение на изпълняваната по отношение на него мярка за неотклонение „Задържане под стража“ в друга, по-лека такава.

Определението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.